

— Ένα χειρουργείο και μιὰ κηδεία —

Πόσο συχνά κρίνουμε τούς άλλους χωρίς νά γνωρίζουμε τί ακριβῶς μπορεῖ νά συμβαίνει στή ζωή τους, ἢ τί προβλήματα μπορεῖ νά ἔχουν; Μερικές φορές εἶναι δύσκολο νά νιώσουμε τόν συνάνθρωπό μας, ἐξαιτίας τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς ἔλλειψης ἐμπιστοσύνης.

Ένας γιατρός ἔφτασε στό νοσοκομεῖο. Τόν κάλεσαν ἐπείγοντως στό χειρουργεῖο γιά μιὰ πολύ σοβαρή περίπτωση: ἕνα παιδί εἶχε πάθει ἀτύχημα. Ὁ γιατρός ἀμέσως προετοιμαζόταν, ἀλλά πρὶν μπεῖ στό χειρουργεῖο, πῆγε στόν πατέρα τοῦ παιδιοῦ πού ἔκλαιγε, «Γιατί ἤρθατε τόσο ἀργά; Γιατί; Δέ γνωρίζετε ὅτι ἡ ζωή τοῦ γιοῦ μου εἶναι σέ κίνδυνο; Δέν ἔχετε αἰσθημα εὐθύνης!» Ὁ γιατρός χαμογέλασε καί πολύ ἤρεμα ἀπάντησε, «Λυπᾶμαι, δέν ἤμουν στό νοσοκομεῖο, βρισκόμουν ἀλλοῦ, ἀλλά ἤρθα ὅσο πιό γρήγορα μποροῦσα. Τώρα ἠρεμηστε καί ἀφῆστε με νά κάνω τή δουλειά μου.»

Ἀλλά ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ συνέχισε νά τόν πιέζει, «Νά ἠρεμήσω; Πῶς θά νιώθατε ἂν ἦταν ὁ γιός σας; Ἡρεμος; » Ὁ γιατρός χαμογέλασε ξανά καί εἶπε, «Οἱ γιατροί δέν κάνουν πάντα θαύματα, ἀλλά μὴν ἀνησυχεῖτε. Θά κάνω ὅ,τι περνάει ἀπό τό χέρι

μου γιά τό γιό σας.» Ὁ πατέρας, ἀνικανοποίητος μέ τά λόγια τοῦ γιατροῦ, μουρμούρισε, «Εἶναι εὐκολο νά δίνετε συμβουλές ὅταν δέν ἐμπλέκεστε προσωπικά.»

Ἡ ἐγχείρηση διήρκεσε γιά μερικές ὥρες. Τελικά, ὁ γιατρός βγήκε ἀπό τήν αἴθουσα μέ ἕνα ἱκανοποιητικό βλέμμα καί εἶπε στόν πατέρα, «Ἡ ἐγχείρηση ἦταν ἐπιτυχής καί ὁ γιός σας βρίσκεται ἐκτός κινδύνου.» Χωρίς νά περιμένει τήν ἀπάντηση τοῦ πατέρα, κοίταξε τό ρολοῖ του καί ἔφυγε τρέχοντας ἐνῶ φώναξε πίσω του, «Ἄν θέλετε νά μάθετε περισσότερα, ρωτήστε τή νοσοκόμα!»

Ὁ πατέρας θυμωμένος γύρισε πρὸς τή νοσοκόμα καί ρώτησε, «Εἶναι πάντα ἔτσι; Πόσο αὐθάδης! Δέ μποροῦσε νά περιμένει μερικά λεπτά γιά νά μοῦ πεῖ τή κατάσταση τοῦ γιοῦ μου;»

Ἡ νοσοκόμα, μέ δάκρυα στά μάτια, ἀπάντησε, «Ὁ γιός του πέθανε χθές σέ αὐτοκινητιστικό δυστύχημα καί βρισκόταν στή κηδεία, ὅταν τόν καλέσαμε γιά τήν ἐγχείρηση. Τώρα πού ὁ γιός σας βρίσκεται ἐκτός κινδύνου, ὁ γιατρός πηγαίνει στή κηδεία τοῦ δικοῦ του γιοῦ.»

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 24 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016

— Ἀπλοποιήστε τήν ζωή σας —

Ἁγίου Παΐσιου Ἀγιορείτου

Οἱ κοσμικοὶ λένε: «Καλότυχοι αὐτοὶ πού ζοῦν στά παλάτια καί ἔχουν ὅλες τίς εὐκολίες». Ἀλλ' ὅμως μακάριοι εἶναι αὐτοὶ πού κατόρθωσαν νά ἀπλοποιήσουν τήν ζωή τους καί ἐλευθερώθηκαν ἀπό τήν θηλειά τῆς κοσμικῆς αὐτῆς ἐξελίξεως τῶν πολλῶν εὐκολιῶν, ἴσον τῶν πολλῶν δυσκολιῶν, καί ἀπαλλάχθηκαν ἀπό τό φοβερό ἄγχος τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μας. Ἄν δέν ἀπλοποιήση τήν ζωή του ὁ ἄνθρωπος, βασανίζεται. Ἐνῶ, ἂν τήν ἀπλοποιήση, δέν θά ἔχη αὐτό τό ἄγχος.

Τώρα καί στοὺς κοσμικοὺς τονίζω πολύ τήν ἀπλότητα. Γιατί πολλά ἀπό αὐτά πού κάνουν, δέν χρειάζονται καί τοὺς τρώει τό ἄγχος. Τοὺς μιλάω γιά τήν λιτότητα καί τήν ἀσκητικότητα. Συνέχεια φωνάζω: «Ἀπλοποιήστε τήν ζωή σας, γιά νά φύγη τό ἄγχος». Καί τά περισσότερα διαζύγια ἀπό 'κεῖ ξεκινοῦν. Πολλές δουλειές, πολλά πράγματα ἔχουν νά κάνουν οἱ ἄνθρωποι καί ζαλίζονται. Δουλεύουν καί οἱ δύο, πατέρας καί μάνα, ἀφήνουν καί τά παιδιά ἐγκαταλελειμμένα. Κούραση, νεῦρα -μικρό θέμα, μεγάλος καυγᾶς-αὐτόματο διαζύγιο μετά, ἐκεῖ φθάνουν.

Ἄν ἀπλοποιούσαν ὅμως τήν ζωή τους, θά ἦταν καί ξεκούραστοι καί χαρούμενοι. Αὐτό το ἄγχος εἶναι καταστροφὴ!

Μία φορά βρέθηκα σέ ἕνα σπίτι πού ἦταν ὄλο πολυτέλεια καί, καθῶς συζητούσαμε, μοῦ εἶπαν: «Ζοῦμε στόν Παράδεισο, ἐνῶ ἄλλοι ἄνθρωποι στεροῦνται». «Ζῆτε στήν κόλαση», τοὺς λέω. «Ἄφρον, ταύτη τῆ νυκτί», εἶπε ὁ Θεός στόν πλούσιο. Ἄν ὁ Χριστός μέ ρωτοῦσε: «Ποῦ θέλεις νά σέ βάλουμε, σέ μία φυλακή ἢ σέ ἕνα σπίτι σάν αὐτό;» θά ἔλεγα: «Σέ μία σκοτεινὴ φυλακή». Γιατί ἡ φυλακή θά μέ βοηθοῦσε. Θά μοῦ θύμιζε τόν Χριστό, θά μοῦ θύμιζε τοὺς ἁγίους Μάρτυρες, θά μοῦ θύμιζε τοὺς ἀσκητές πού ἦταν στίς ὀπές τῆς γῆς, θά μοῦ θύμιζε καλογερικὴ. Ἡ φυλακή θά ἔμοιαζε καί λίγο μέ τό κελλί μου καί θά χαίρομαι. Αὐτό τό δικό σας τί θά μοῦ θύμιζε καί σέ τί θά μέ βοηθοῦσε; Γι' αὐτό οἱ φυλακές μέ ἀναπαύουν καλύτερα ὄχι μόνον ἀπό ἕνα σαλόνι κοσμικό ἀλλά καί ἀπ' ἕνα ὠραῖο κελλί μοναχοῦ. Χίλιες φορές στήν φυλακή παρά σέ ἕνα τέτοιο σπίτι.»

Πώς πάει ο ζήλος σου;

π. *Αρσενίου Κομπούγια*

Ένας ιερεὺς ζηλωτῆς, μὲ πλούσια δράση, εἶδε κάποτε ἓνα ὄνειρο. Ὁ ἴδιος μᾶς τὸ ἔχει περιγράψει ὡς ἐξῆς:

«Καθόμουνα στὴν πολυθρόνα μου, κουρασμένος κι ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἐργασία. Τὸ σῶμα μου πονοῦσε ἀπ' τὴ μεγάλη κόπωση.

Πολλοὶ στὴν ἐνορία μου ζητοῦσαν τὸν πολύτιμο «Μαργαρίτη». Καὶ πολλοὶ τὸν εἶχαν βρεῖ. Ἡ ἐνορία μου προόδευε ἀπὸ κάθε ἄποψη. Ἡ ψυχὴ μου πλημμύριζε ἀπὸ χαρὰ, ἐλπίδα καὶ θάρρος. Τὰ κηρύγματά μου ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση. Πολλοὶ προσήρχοντο στὴν Ἐξομολόγηση. Ἡ ἐκκλησία μου ἦταν πάντοτε ἀσφυκτικὰ γεμάτη. Εἶχα κατορθώσει νὰ κινητοποιήσω ὀλόκληρη τὴν ἐνορία.

Ἰκανοποιημένος ἀπ' ὅλα, ἐργαζόμουνα κάθε μέρα μέχρις ἐξαντλήσεως. Ἐνῶ σκεπτόμουνα ὅλα αὐτὰ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μὲ πῆρε ὁ ὕπνος. Τότε συνέβη τὸ ἐξῆς, ποὺ θὰ σᾶς περιγράψω:

Ένας ξένος μπῆκε στὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ χτυπήσει τὴν πόρτα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γλυκὸ κι εἶχε μεγάλη πνευματικότητα. Ἦταν καλὰ ντυμένος καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του μερικὰ ὄργανα χημικοῦ ἐργαστηρίου. Ἡ ὄψη του

ἐμφάνιση προκαλοῦσε παράξενη ἐντύπωση. Ὁ ξένος μὲ πλησίασε. Κι ἐνῶ μοῦ ἄπλωνε τὸ χέρι του γιὰ νὰ μὲ χαιρετήσει, μὲ ρώτησε: «Πῶς πάει ὁ ζήλος σου;»

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ μοῦ προξένησε μεγάλη χαρὰ. Γιατὶ ἤμουν πολὺ ἱκανοποιημένος μὲ τὸ ζήλο μου. Καὶ δὲν εἶχα καμία ἀμφιβολία, πῶς κι αὐτὸς ὁ ξένος θὰ ἦταν πολὺ χαρούμενος, ἂν τὸν γνῶριζε. Τότε, ὅπως θυμᾶμαι ἀπ' τὸ ὄνειρό μου, γιὰ νὰ τοῦ δείξω πόση ἀξία ἔχει ὁ ζήλος μου, σὰν νὰ ἔβγαλα ἀπ' τὸ στήθος μου μιὰ συμπαγῆ μᾶζα, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε σὰν χρυσάφι. Τοῦ τὴν ἔβαλα στὸ χέρι καὶ τοῦ λέω: «Αὐτὸς εἶναι ὁ ζήλος μου.»

Ἐκεῖνος τὴν πῆρε καὶ τὴ ζύγισε προσεκτικὰ πάνω στὴ ζυγαριὰ του: «Ζυγίζει πενήντα κιλά», μοῦ λέει σοβαρὰ.

Ἐγὼ μόλις ποὺ μποροῦσα νὰ συγκρατήσω τὴ χαρὰ μου γιὰ τὸ βᾶρος αὐτό. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ σοβαρότητα, σημεῖωσε τὸ βᾶρος σ' ἓνα χαρτί καὶ συνέχισε τὴν ἐξέτασή του. Ἔσπασε τὴ μᾶζα ἐκείνη σὲ κομμάτια καὶ τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἓνα χημικὸ τηγάνι πάνω στὴ φωτιά. Ὅταν ἡ μᾶζα ἔλειωσε καὶ καθαρίστηκε, τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὴ φωτιά. Ξεχώρισε τὰ διάφορα στοιχεῖα. Ὅταν

αὐτὰ κρύωσαν, σχηματίστηκαν διάφορα κομμάτια. Τὰ ἄγγιζε μ' ἓνα σφυράκι καὶ ζύγιζε τὸ βᾶρος κάθε κομματιοῦ πάνω στὸ χαρτί. Ὅταν τελείωσε, μοῦ ἔριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπὸ συμπόνια καὶ μοῦ λέει: «Εὐχομαι νὰ σὲ λυπηθεῖ ὁ Θεὸς καὶ νὰ σωθεῖς». Κι ἀμέσως, ἐγκατέλειψε τὸ δωμάτιο.

Στὸ χαρτί ποὺ μοῦ ἄφησε στὸ τραπέζι, ἦταν γραμμένα τὰ ἐξῆς: Ἀνάλυσις τοῦ ζήλου τοῦ ἱερέως Χ. Συνολικὸν βᾶρος: 50 κιλά. Ἡ προσεκτικὴ ἀνάλυσις παρουσιάζει τὰ ἐξῆς στοιχεῖα:

- Φανατισμός: 5 κιλά.
- Προσωπικὴ φιλοδοξία: 15 κιλά.
- Φιλοχρηματία: 12 κιλά.
- Τάση πρὸς ἐπιβολὴ καὶ κυριαρχία πάνω στὶς ψυχές: 8 κιλά.
- Ἐπίδειξις: 10 κιλά παρὰ 20 γραμμάρια.
- Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό: 10 γραμμάρια.
- Ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: 10 γραμμάρια.

Ἡ παράξενη συμπεριφορὰ τοῦ ξένου καὶ ἡ ματιὰ μὲ τὴν ὁποία μὲ ἀποχαιρέτησε, μοῦ μετέδωσαν κάποια ἀνησυχία. Μὰ ὅταν εἶδα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεώς του, ἔνοιωσα τὰ γόνάτά μου νὰ λυγίζουν.

Θέλησα στὴν ἀρχὴ ν' ἀμφισβητήσω τὴν ὀρθότητα τῶν ἀριθμῶν. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσα ἓναν ἀναστεναγμὸ τοῦ ξένου, ποὺ εἶχε φθάσει στὴν ἐξώπορτα. Ἠρέμησα κι ἄρχισα νὰ σκέπτο-

μαι πιὸ φύχραιμα. Μὰ καθὼς σκεπτόμουν, σκοτείνιασε μπροστὰ μου. Δὲν μποροῦσα νὰ διαβάσω τὸ χαρτί, ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου. Ἀγωνία καὶ φόβος μὲ κατέλαβαν. Στὰ χεῖλη μου ἤλθε ἡ κραυγὴ: «Κύριε, σῶσον με...»

Ἐριξα πάλι μιὰ ματιὰ στὸ χαρτί. Ξαφνικά, μεταμορφώθηκε αὐτὸ σ' ἓναν ὀλοκάθαρο καθρέπτη, ποὺ καθρέπτιζε τὴν καρδιὰ μου. Ἐνοιωσα καὶ ἀνεγνώρισα τὴν κατάστασή μου. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακαλοῦσα τὸν Κύριο νὰ μ' ἐλευθερώσει ἀπ' τὸ ΕΓΩ μου. Τέλος, ξύπνησα μὲ μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας. Στὰ περασμένα χρόνια, παρακαλοῦσα τὸν Θεὸ νὰ μὲ σώσει ἀπὸ διαφόρους κινδύνους. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄρχισα νὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ μ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸ δικὸ μου ΕΓΩ.

Γιὰ πολὺ καιρὸ ἔνοιωθα ταραγμένος. Τέλος, ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονες προσευχές, ἔνοιωσα τὸ φῶς τοῦ Κυρίου νὰ πλημμυρίζει τὴν καρδιὰ μου καὶ νὰ καίει τ' ἀγκάθια τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ μου. Ὅταν ὁ Κύριος μὲ καλέσει κοντὰ Του, θὰ Τὸν εὐχαριστήσω ὀλόθερμα γιὰ τὴν ἀποκάλυψη ἐκείνης τῆς ἡμέρας, γιατί μοῦ φανέρωσε τότε τὸν ἀληθινὸ ἑαυτὸ μου καὶ ὀδήγησε τὰ πόδια μου στὸν πιὸ στενὸ, ἀλλὰ καὶ πιὸ ὁμορφο δρόμο. Ἀπὸ τότε κάθε μέρα ἀνανέωνα τὶς ἀποφάσεις μου. Ἐκείνη ἡ ἐπίσκεψη ποὺ μοῦ ἔκανε Ἐκεῖνος ποὺ «ἐτάζει καρδιάς καὶ νεφρούς» μὲ ἔκανε ἄλλον ἄνθρωπο καὶ ὠφέλησε πολὺ τὴν ἐργασία μου.»